

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 381/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Chmelárom, Levická 579, Vráble, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 8 CoP 36/2020-629 zo 17. júna 2021, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 337/2021 z 31. januára 2023 a postupu, ktorý prechádzal ich vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. apríla 2023 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) namietanými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania vo výške 442,38 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom súdneho konania v právnej veci žalobkyne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti sťažovateľovi v postavení žalovaného vedeného na Okresnom súde Nitra (ďalej aj „okresný súd“) pod sp. zn. 12 Pc 24/2016 o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) po rozvoде.

3. Okresný súd Nitra v poradí prvým rozsudkom č. k. 12 Pc 24/2016-290 z 12. decembra 2018 rozhodol takto:

I. Súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalobkyne osobné motorové vozidlo značky [REDACTED], VIN: [REDACTED], EČV: [REDACTED]

II. Súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalovaného osobné motorové vozidlo značky [REDACTED], VIN: [REDACTED], EČV: [REDACTED].

III. Zostatok finančných prostriedkov na účte žalovaného v [REDACTED], vo výške 2 261,87 eur súd prikazuje žalovanému.

IV. Súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalovaného nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese [REDACTED] obci [REDACTED] katastrálnom území [REDACTED], zapísané na LV č. [REDACTED] – byt č. [REDACTED] vchod: [REDACTED] v bytovom dome súp. č. [REDACTED], ktorý sa nachádza na parc. č. [REDACTED] na Sídlišku [REDACTED], a podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti [REDACTED] k celku.

V. Pohľadávku voči [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] v celkovej výške 2 446,80 eur, ktorá vznikla z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 19. 3. 2012 preberá žalobkyňa a žalovaný rovným dielom, a to každý z nich vo výške 1 223,40 eur.

VI. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi z titulu úplného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 7 144,48 eur, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

VII. Žalobkyňa je povinná zaplatiť na účet Okresného súdu Nitra súdny poplatok za žalobu vo výške 1 356,17 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

VIII. Žalovaný je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Nitra súdny poplatok za žalobu vo výške 1 356,17 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IX. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

4. Sťažovateľ podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to v rozsahu jeho výrokov VI, VII, VIII, IX, s poukázaním na § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

5. Žalobkyňa proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie, a to v rozsahu jeho výrokov IV, VI, VII, IX, s poukázaním na § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP.

6. Krajský súd uznesením č. k. 8 CoP 24/2019-416 z 28. novembra 2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 12 Pc 24/2016-534 z 15. júla 2020 rozhodol takto:

I. Súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalobkyne osobné motorové vozidlo značky [REDACTED], VIN: [REDACTED], EČV: [REDACTED]

II. Súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalovaného osobné motorové vozidlo značky [REDACTED], VIN: [REDACTED], EČV: [REDACTED]

III. Zostatok finančných prostriedkov na účte žalovaného v [REDACTED], vo výške 2 261,87 eur súd prikazuje žalovanému.

IV. Súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalovaného nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese [REDACTED] obci [REDACTED], katastrálnom území [REDACTED], zapísané na LV č. [REDACTED] – byt č. [REDACTED] vchod: [REDACTED] v bytovom dome súp. č. [REDACTED], ktorý sa nachádza na parc. č. [REDACTED] na [REDACTED], a podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti [REDACTED] k celku.

V. Pohľadávku voči [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v celkovej výške 2 446,80 eur, ktorá vznikla z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 19. 3. 2012 preberá žalobkyňa a žalovaný rovným dielom, a to každý z nich vo výške 1 223,40 eur.

VI. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni z titulu úplného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 4 654,93 eur, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

VII. Žalobkyňa je povinná zaplatiť na účet Okresného súdu Nitra súdny poplatok za žalobu vo výške 2 614 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

VIII. Žalovaný je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Nitra súdny poplatok za žalobu vo výške 2 614 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IX. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

8. Proti v poradí druhému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, a to v rozsahu jeho výrokov VIII, IX, s poukázaním na § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

9. Žalobkyňa podala odvolanie proti v poradí druhému rozsudku okresného súdu, a to v rozsahu jeho výrokov IV, VI, VII, IX, s poukázaním na § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP.

10. Krajský súd rozsudkom č. k. 8 CoP 36/2020-629 zo 17. júna 2021 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) zmenil v poradí druhý rozsudok okresného súdu takto:

I. Súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalobkyne osobné motorové vozidlo značky [REDACTED] VIN: [REDACTED], EČV: [REDACTED]

II. Súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalovaného osobné motorové vozidlo značky [REDACTED] VIN: [REDACTED], EČV: [REDACTED]

III. Zostatok finančných prostriedkov na účte žalovaného v [REDACTED], vo výške 2 261,87 eur súd prikazuje žalovanému.

IV. Súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalovaného nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese [REDACTED], obci [REDACTED], katastrálnom území [REDACTED], zapísané na LV č. [REDACTED] – byt č. [REDACTED] vchod: [REDACTED] v bytovom dome súp. č. [REDACTED], ktorý sa nachádza na parc. č. [REDACTED] na [REDACTED], a podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 61/3297 k celku.

V. Pohľadávku voči [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] v celkovej výške 2 446,80 eur, ktorá vznikla z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 19. 3. 2012 preberá žalobkyňa a žalovaný rovným dielom, a to každý z nich vo výške 1 223,40 eur.

VI. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni z titulu úplného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 25 477,94 eur, a to do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

VII. Žalobkyňa je povinná zaplatiť na účet Okresného súdu Nitra súdny poplatok za vyporiadanie BSM vo výške 1 344 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

VIII. Žalovaný je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Nitra súdny poplatok za vyporiadanie BSM vo výške 1 344 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IX. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

11. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie v otázke právneho posúdenia skutkového stavu (týkajúceho sa nadobudnutia členského podielu k predmetnému bytu, na základe ktorého neskôr získali byt od OSBD do BSM). Podľa krajského súdu v konaní neboli preukázané také okolnosti, ktoré by umožňovali súdu prijať výnimku zo všeobecného záveru o tom, že podiely oboch manželov – strán sporu na vyporiadavanom majetku sú rovnaké.

12. Proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, a to v rozsahu jeho výroku VI, sťažovateľ podal dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Sťažovateľ ako dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil vo výroku VI, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu úplného vyporiadania BSM sumu 25 477,94 eur, a v uvedenom rozsahu vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

13. Najvyšší súd o dovolaní rozhodol uznesením č. k. 7 Cdo 337/2021 z 31. januára 2023 tak, že dovolanie odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

14. Podstatou argumentácie sťažovateľa je skutočnosť, že podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutia sú arbitrárne a nepreskúmateľné.

15. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta ústavne nekonformný a arbitrárny právny názor krajského súdu a najvyššieho súdu týkajúci sa riešenia prínosu sťažovateľa do BSM v spojení s otázkou nerovných podielov pri vyporiadaní BSM v jeho neprospech.

16. Sťažovateľ poukazoval na to, že odvolací súd otázku jeho vnosu do BSM právne posúdil tak, že pokiaľ rodinný dom, ktorého bol sťažovateľ podielovým spoluvlastníkom v podiele 1/2 k celku, mal hodnotu 70 000 eur, potom jeho vnos do spoločného majetku z jeho výlučného majetku na nadobudnutie členského podielu v OSBD (ako zákonného predpokladu pri nadobudnutí vlastníctva) do BSM predstavoval sumu 35 000 eur. Odvolací súd teda len mechanicky vydělil hodnotu rodinného domu veľkosťou sťažovateľovho spoluvlastníckeho podielu, avšak vôbec nevzal do úvahy, že rodinný dom v hodnote 70 000 eur bol pretransformovaný na členský podiel v OSBD v hodnote 50 000 eur a sumu 20 000 eur (kúpna cena – doplatok) a podľa dohody medzi sťažovateľom a jeho bratom [REDAKOVANÉ] členský podiel v OSBD v hodnote 50 000 eur nadobudol sťažovateľ a žalobkyňa (predmetný byt podľa dohody užíval až do svojej smrti otec sťažovateľa [REDAKOVANÉ] s manželkou [REDAKOVANÉ]) a suma 20 000 eur (kúpna cena – doplatok) bola použitá na zaplatenie dlhov [REDAKOVANÉ]. V prípade, ak by takáto dohoda o nerovnom rozdelení výtťažku z rodinného domu v hodnote 70 000 eur neexistovala, [REDAKOVANÉ]

█ by sťažovateľ musel doplatiť rozdiel v sume 15 000 eur (70 000/2 – 20 000), to sa však nikdy nestalo. Sťažovateľ zastáva názor, že jeho vnos do BSM tak predstavoval celú hodnotu členského podielu v OSBD, teda sumu 50 000 eur, a preto sa s právnym posúdením odvolacieho súdu, že jeho vnos do BSM predstavoval len sumu 35 000 eur (70 000/2), sťažovateľ nestotožňuje a považuje ho za nesprávny. Výška sťažovateľovho vnosu do BSM mala zásadný význam pre rozhodnutie, akú sumu je sťažovateľ povinný zaplatiť žalobkyni z titulu úplného vyporiadania BSM.

17. Podľa sťažovateľa v tomto spore vznikla právna otázka, že pokiaľ bol bývalý manžel (sťažovateľ) s inou osobou (brat sťažovateľa █) podielovým spoluvlastníkom spoločnej veci (rodinný dom v hodnote 70 000 eur), každý v podiele 1/2 k celku, a táto spoločná vec bola počas manželstva bývalého manžela (sťažovateľa) pretransformovaná na nový majetok (1. členský podiel v OSBD v hodnote 50 000 eur a 2. peniaze v sume 20 000 eur), ktorý si vzájomnou dohodou nerovnomerne rozdelili tak, že nový majetok 1 (členský podiel v OSBD v hodnote 50 000 eur) pre bývalého manžela (sťažovateľ) a nový majetok 2 (peniaze v sume 20 000 eur) pre inú osobu (brat sťažovateľa █), pričom nový majetok 1 (členský podiel v OSBD v hodnote 50 000 eur) bol bývalým manželom (sťažovateľom) preukázateľne použitý na nadobudnutie veci neskôr patriacej do BSM (byt č. 9) bývalého manžela (sťažovateľa) a bývalej manželky (žalobkyne), či vnos bývalého manžela (sťažovateľa) do BSM predstavuje 1/2 hodnoty predtým spoločnej veci (rodinný dom v hodnote 70 000 eur/2 = 35 000 eur), ktorú mal v podielovom spoluvlastníctve s inou osobou (brat sťažovateľa █), alebo sa rešpektuje ich vzájomná dohoda o nerovnom rozdelení nového majetku (1. členský podiel v OSBD v hodnote 50 000 eur a 2. peniaze v sume 20 000 eur), a teda vnos bývalého manžela (sťažovateľa) tak predstavuje celú hodnotu nového majetku 1 (členský podiel v OSBD v hodnote 50 000 eur), ktorý touto dohodou získal.

18. Podľa sťažovateľa aj napriek jeho opakovanému poukazovaniu na názory vyslovené v náleze ústavného súdu č. k. I. ÚS 537/2012 z 13. marca 2013 odvolací súd a ani dovolací súd uvedené pri svojom rozhodovaní nebrali do úvahy, resp. vo svojom odôvodnení rozhodnutia dôkladne a presvedčivo neodôvodnili odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

19. Podľa sťažovateľa všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní aplikujú to, že pri vyporiadaní masy BSM sa vychádza zo zásady rovnosti podielov, avšak zákon pripúšťa výnimky z tejto zásady, ktoré umožňujú podiely určiť aj iným pomerom (napr. s prihliadnutím na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí a pod.), a to vtedy, ak na základe vykonaného dokazovania je skutkový stav zistený tak, že je jednoznačne možné z neho vyvodiť odôvodnenosť tejto nerovnosti. Sťažovateľ zastáva názor, že v konaní na súde prvej inštancie bolo jednoznačne preukázané, že o nadobudnutie bytu sa zaslúžil výlučne sťažovateľ, a táto skutočnosť aj odôvodňuje určenie nerovnakých podielov na tejto spoločnej veci v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka. V zmysle konštantnej judikatúry nie je vylúčené, aby súd vyjadril rozdielnosť podielov manželov pri vyporiadaní spoločnej veci, prihliadajúc na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie i udržanie spoločnej veci, a to tak, že vec prikáže do vlastníctva tomu z manželov, ktorý sa o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci zaslúžil výlučne, resp. v prevažnej miere bez toho, aby mu uložil povinnosť, aby druhému manželovi, ktorý sa o jeho nadobudnutie a udržanie nezaslúžil, na vyrovnanie podielu zaplatil určitú finančnú sumu. Zákon explicitne neupravuje spôsob nerovného vyporiadania a disparita môže byť tak vyjadrená nie iba percentom

či zlomkom, ale aj prikázaním veci jednému z manželov bez toho, aby bol zaviazaný finančne sa s druhým manželom, pokiaľ ide o túto vec, vyporiadať (nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 537/2012 z 13. marca 2013, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 2914/99).

20. Sťažovateľ sa domnieva, že napadnuté rozhodnutia nie sú ústavne primeraným spôsobom odôvodnené a považuje ich za arbitrárne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľ namieta, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli porušené jeho označené práva. Napadnuté rozhodnutia sťažovateľ považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že nie sú odôvodnené ústavne udržateľným spôsobom v otázke riešenia prínosu sťažovateľa do BSM v spojení s otázkou nerovných podielov pri vyporiadaní BSM v jeho neprospech.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím krajského súdu:

23. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

24. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

25. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľ aj využil. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľa uvedené v dovolaní proti rozhodnutiu krajského súdu preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací, ktorý rozhodol napadnutým rozhodnutím.

26. Na spresnenie ústavný súd dodáva, že sťažovateľ by vo vzťahu k odvolaciemu súdu mohol uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku (pozri IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022), takéto námietky však v ústavnej sťažnosti sťažovateľ neidentifikoval, resp. nemožnosť obrátiť sa s takýmto druhom námietky na dovolací súd ani netvrdí.

27. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľa uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu:

28. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

29. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

30. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchytil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu č. k. 7Cdo/337/2021 z 31. januára 2023 s ústavou a dohovorom.

31. Sťažovateľ v rámci dovolania uplatňoval dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, zároveň dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

32. Opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľ založil na tvrdení, že podľa vyhodnotenia odvolacieho súdu jeho vnos do BSM predstavoval sumu 35 000 eur a kúpna cena v sume 20 000 eur bola použitá v prospech jeho brata. Túto sumu nebolo možné preto zohľadňovať v prospech sťažovateľa. Rodinný dom mal hodnotu 70 000 eur, vnos sťažovateľa do BSM bol len vo výške 35 000 eur a suma 20 000 eur bola použitá v prospech brata sťažovateľa, pričom odvolací súd sa nezaoberal otázkou zvyšnej sumy 15 000 eur. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je podľa sťažovateľa v tomto nedostatočné a nepresvedčivé. Je zrejmé, že zvyšná suma 15 000 eur je zahrnutá v hodnote členského podielu v OSBD v sume 50 000 eur. V prípade, ak by takáto dohoda o nerovnom rozdelení výťažku z rodinného domu neexistovala, sťažovateľ by musel svojmu bratovi doplatiť rozdiel v sume 15 000 eur. Sťažovateľ zastával názor, že jeho vnos do BSM tak predstavoval celú hodnotu členského podielu v OSBD, teda sumu 50 000 eur.

33. Najvyšší súd v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k jeho vnosu do masy BSM. Najvyšší súd ďalej uviedol, že keďže žalobkyňa získala len hodnotu 600 eur (auto v položke 1), patrí jej na výplatu od sťažovateľa z titulu vyporiadania podielov v BSM suma 25 477,94 eur, ktorú jej odvolací súd proti sťažovateľovi priznal v lehote 60 dní, keď prikázanie bytu sťažovateľovi považoval za správne (žalobkyňa oň nežiadala). Sťažovateľ získal z BSM majetok v hodnote spolu 86 555 87 eur (77 494 + 6 800 + 2 261 87), pričom po zohľadnení jeho prínosu (35 000 eur, pozn.) a žalobkyni vyplácanej sumy 600 eur bude jeho podiel na majetku v BSM totožný s podielom žalobkyne. Na sumu 840 eur pri nadobudnutí bytu do vlastníctva odvolací súd

už neprihliadal z dôvodu, že bola vynaložená zo spoločného majetku (prostriedkov) manželov a pre vyporiadanie je podstatná všeobecná cena bytu (nie teda jeho odkupná cena) pri vyporiadaní (bod 11 odôvodnenia).

34. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že dospel k záveru, že tvrdenie sťažovateľa, že odvolací súd svojím procesným postupom zaťažil konanie vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, je nedôvodné, pretože najvyšší súd nezistil vadu zmätočnosti spočívajúcu v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia (bod 11 odôvodnenia).

35. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP založil na tvrdení, že s poukázaním na nesprávne právne posúdenie zo strany odvolacieho súdu vzniká podľa neho právna otázka, že pokiaľ bol sťažovateľ s inou osobou podielovým spoluvlastníkom spoločnej veci každý v podiele 1/2 k celku a táto spoločná vec bola počas manželstva bývalého manžela, t. j. sťažovateľa, pretransformovaná na nový majetok (1. členský podiel v OSBD v hodnote 50 000 eur a 2. peniaze v sume 20 000 eur), ktorý si vzájomnou dohodou nerovnomerne rozdelili tak, že nový majetok členský podiel v OSBD v hodnote 50 000 eur pre bývalého manžela a nový majetok peniaze v sume 20 000 eur pre inú osobu, pričom nový majetok členský podiel v OSBD bol bývalým manželom preukázateľne použitý na nadobudnutie veci neskôr patriacej do BSM bývalého manžela a bývalej manželky, či vnos bývalého manžela do BSM predstavuje 1/2 hodnoty predtým spoločnej veci, ktorú mal v podielovom spoluvlastníctve s inou osobou, alebo sa rešpektuje ich vzájomná dohoda o nerovnom rozdelení nového majetku. Uvedená otázka v praxi dovolacieho súdu nebola podľa názoru sťažovateľa ešte riešená.

36. Najvyšší súd v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí uviedol, že v danom prípade nejde o právnu otázku ako zdôrazňoval sťažovateľ. Opísaný skutkový stav nie je podľa najvyššieho súdu právnu otázkou, ale sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod podľa svojho obsahu je v celom rozsahu založený na individuálnych skutkových okolnostiach prípadu, ktoré neumožňujú vyvodiť právnu otázku, o ktorej by mal súd rozhodnúť. V danom prípade išlo podľa názoru najvyššieho súdu o úvahu odvolacieho súdu týkajúcu sa vyhodnotenia dôkazov. Dovolací súd konštatoval, že ustálenie rozsahu toho, čo manžel zo svojho vynaložil na spoločný majetok, je skutkovou okolnosťou, ktorú zisťuje súd vykonávajúci dokazovanie. V danom prípade podľa dovolacieho súdu je podstatná okolnosť, že metóda výpočtu použitá odvolacím súdom zohľadňuje skutočnosť, že trhové zhodnotenie ceny bytu (aj keď bol obstaraný z prostriedkov sťažovateľa) patrí do BSM. Pri vyporiadaní BSM táto hodnota musela byť zohľadnená v prospech žalobkyne. Najvyšší súd sa nestotožnil so súdom prvej inštancie, že žalobkyni nepatrí iný vyrovnávací podiel za nehnuteľnosť, len suma 424 eur (body 12, 14 a 15 odôvodnenia).

37. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že dospel k záveru, že v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nebola sťažovateľom vymedzená otázka právna, ale otázka skutková, čo nezodpovedá vymedzeniu dovolacieho dôvodu v súlade so znením § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu musí závisieť od vyriešenia právnej otázky (nie otázky skutkovej).

38. Najvyšší súd napokon dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné odmietnuť, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

39. Z relevantných častí napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že jeho odôvodnenie nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery uvedené v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. To je pre ústavný súd rozhodujúce a tomu zodpovedá aj záver najvyššieho súdu o nutnosti odmietnutia dovolania sťažovateľa.

40. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval (a stabilizovaná judikatúra priamo vyžadovala, pozn.), preto napadnuté rozhodnutie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

41. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a jeho závery, ku ktorým v napadnutom rozhodnutí dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

42. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

43. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné odmietnuť, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a právami sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

44. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmu nespravodlivosť

v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu. Navyše sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate opakuje svoju argumentáciu uplatnenú v rámci podaného dovolania.

45. K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľ namieta porušenie týchto práv spojení s alebo vo vecnej nadväznosti (s rovnakou podstatou) na namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je z povahy veci zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ani práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

46. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

47. Vzhľadom na to, že ústavný súd konštatoval zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia a priznanie náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu